

По обѣдъ ние си отидохме, а Василка остана въ училището. На излизане видѣхме пълнитѣ ѝ съ сълзи очи.

Василка написала наказанието си и го занесе на учителя, който пишеше нѣщо на масата.

— Г-нѣ учителю, моля простете ме, не направихъ азъ петното . . . Моятъ баща го направи. Той ме изпитва, когато готвѣше каза Василка съ нажаленъ гласъ и заплака . . .

Учителътъ ни се поиздигна, погледна Василка и като че разбра, че е направилъ грѣшка.

Види се, той си спомни за бащата на другарката ни. Знаеше, че той е добъръ работникъ, който изгуби жена си прѣди три мѣсеца и сега е съ петъ малки дѣца, отъ които двѣ ходятъ на училището, а другитѣ едвамъ говорятъ. Спомни си, че всѣка сутринъ баща ѝ, като приготви закуска на дѣцата, самъ започва да ги мие и облича. Не по малки бѣха грижитѣ му и за приготвяне на обѣда. И вечеръ не оставаше празенъ — тогава занимава по голѣмитѣ дѣца.

Като си припомни всичко това, той замисленъ, съ любезенъ гласъ се наведе къмъ Василка и каза :

— О, тогава, Василке, азъ имамъ грѣшка!... Азъ по рано мислѣхъ, че ти си направила това петно. Иди си сега. Азъ ти прощавамъ.

А и на насъ ни стана весело и драго.

